

תת"ע 2611/08/22 - מדינת ישראל נגד אייל אבנר כהן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 2611-08-22 מדינת ישראל נ' כהן

בפני	כבוד השופטת מיכל שביט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אייל אבנר כהן

החלטה

1. הנאשם מבקש את ביטול כתב האישום בתיק זה מחמת התיישנות והגנה מן הצדק, בהתאם להוראת סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**").
2. לנאשם מיוחסת עבירת קנס מיום **28.06.2020**. אין חולק, כי הנאשם קיבל הודעת תשלום קנס סמוך לביצוע העבירה וכי הגיש בקשה להישפט ביום **29.09.2020** אשר נדחתה מחמת האיחור בהגשתה. כן מוסכם, כי ביום **20.11.2020** נעתר בית המשפט לבקשת הנאשם להארכת המועד להישפט. כתב הזמנה לדין וכתב אישום נחתם על ידי תובע ביום **04.08.2022** והוגש במועד זה בתיק דנן.
3. הנאשם הוסיף וטען, כי משלא נשלחה לו הזמנה לדין תוך שנה מיום שנתקבלה בקשתו להישפט, כמצוות הוראת סעיף 230 לחוק, סבר כי המאשימה בחרה שלא להגיש נגדו כתב אישום, לאחר בדיקת הנסיבות; לפיכך לאחר חלוף המועד הקבוע בחוק מחק ראיות אשר אסף בשעתו להוכחת חפותו. לדבריו, התפלא לגלות כי המאשימה פתחה נגדו תיק במרכז לגביית קנסות חרף החלטת בית המשפט להארכת המועד להישפט; ומשפנה בעניין זה למאשימה, נמסר לו ביום **23.03.2022** כי החלטת בית המשפט להארכת המועד להישפט כובדה ונקלטה במערכת וכי לאור האמור, בהמשך תשלח אליו הזמנה למשפט (ר' מכתב המאשימה המובא בעמ' 6 לבקשה מיום 21.11.2022).
4. המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה. לטענתה, הואיל והנאשם הגיש בקשה להישפט מגבלת הזמנים הקבועה בסעיף 225א(א) לחוק אינה חלה בעניינו, נוכח הוראת סעיף 225א(ב) לחוק. כן לדבריה, תקופת ההתיישנות החלה על העבירה המיוחסת לנאשם הינה חמש שנים. על כן לדידה יש לדחות את טענת ההתיישנות. המאשימה לא התייחסה בטיעוניה לאמור בהוראת סעיף 230 לחוק ולטענת הגנה מן הצדק אותה העלה הנאשם.
5. דומה כי המאשימה נתפסה לכלל טעות, עת לא הבדילה בין הוראת סעיף 225א לחוק לבין הוראת סעיף 230

לו. על מנת להעמיד דברים על דיוקם, תובאנה להלן הוראות סעיפים אלו ותחולתן במקרה דנן.

6. בהתאם להוראת סעיף 225א(א) לחוק, **"עברה שנה מיום ביצוע עבירת קנס, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בעניינה הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב)..."**. בהמשך לכך, נקבע בס"ק (ב) כי **"אין באמור בסעיף קטן (א) כדי למנוע הגשת כתב אישום נגד מי שביקש להישפט לפי סעיף 229, אף אם עברו המועדים הקבועים בסעיף קטן (א)."**

7. במקרה דנן, קיבל הנאשם הודעת תשלום קנס סמוך לביצוע העבירה בה הואשם. ברור, אם כן, כי לא חלפה שנה מיום ביצוע עבירת הקנס ועד המצאת הודעת תשלום הקנס לנאשם בעניינה. הנאשם אף לא טען לכך. על כן ממילא גם מתייתר הצורך להידרש להוראת ס"ק ב' המבטלת את מגבלת הזמנים הנדונה.

8. אולם, בכך לא די. בהתאם להוראת סעיף 230 לחוק, **"הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו..."**. במקרה דנן, אף שבית המשפט נעתר עוד ביום **20.11.2020** לבקשה להארכת המועד להישפט, הודיעה המאשימה לנאשם רק ביום **23.03.2022** כי תשלח לו הזמנה למשפט ונראה כי בפועל נערכה הזמנה לדין עם כתב האישום רק ביום **04.08.2022**. עולה, אם כן, כי המאשימה לא עמדה בחובה המוטלת עליה על פי סעיף 230 לחוק למשלוח הזמנה למשפט לנאשם תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו שברצונו להישפט על העבירה.

9. על הקשר בין הוראות סעיפים 225א ו-230 לחוק, וההבחנה ביניהם, עמד בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט משה רביד) בפסק דין מיום 16.03.2003 בתיק ע"פ (י-ם) 6663/02 **גבאי יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו). דבריו, היפים לעניינו, יובאו להלן:

לאור האמור, המערער קיבל כתב אישום - הודעת תשלום קנס - סמוך לביצוע העבירה שבה הואשם, כך שלא חלפה שנה מיום ביצוע העבירה ועד להעמדתו לדין. ההודעה לתשלום הקנס היא המסמך המהותי שקיבל המערער, כיוון שהיא פותחת את ההליך הפלילי. לעומת זאת, ההזמנה למשפט שקיבל המערער אינה אלא אמצעי "דיוני טכני", שמטרתו להביא בשנית לידיעת הנאשם את פרטי העבירה, על מנת שידע לאיזה דיון להתייצב, על מה להתגונן וכן את המועד והמקום שבו יתקיים המשפט (רע"פ 7752/00, עניין עו"ד ניר, עמ' 286-287). לאור זאת, אין תחולה לסעיף 225א לחוק, כיוון שלא חלפה שנה מיום שהנאשם קיבל כתב אישום. התכלית של סעיף זה היא למנוע העמדה לדין של מי שעבר עבירת קנס בתום שנה מיום ביצוע העבירה, משום שחלוף הזמן פוגע באפשרותו להתגונן כדבעי. מי יכול לזכור כעבור שנה, האם הפר את הוראת התמרון ב/35, בכך שנכנס לדרך שבה מותרת הנסיעה לאוטובוס ציבורי בלבד. לעומת זאת, כאשר הנאשם מבקש להישפט ושולח הודעה למשטרה על כוונתו זו, יש להניח שיזכור את האירוע, גם אם נקפו ימים רבים מאז ועד ליום המשפט (ראו גם קדמי, סדר הדין בפלילים, שם, עמ' 1249). ברם, גם במקרה הזה, קבע המחוקק קו גבול למשלוח הזמנה למשפט והוא שנה מיום הגשת הבקשה להישפט (סעיף 230, רישא, לחוק (קדמי, שם, עמ' 1253). הוראה זו אינה הוראת התיישנות, אלא הוראה שמטרתה לשים מחסום דיוני למשלוח ההזמנה למשפט, אם חלף המועד של שנה מיום שביקש הנאשם להישפט, מהטעם של חולשת הזיכרון ומניעת

עינוי דין בעבירה, שהיא עבירה קלה. אם התביעה לא הזדרזה בהגשת כתב אישום תוך פרק הזמן של שנה, אות וסימן הוא שהעבירה אינה נחשבת בעיניה כחשובה לניהול משפט" (ר' סעיף 12 לפסה"ד, עמ' 8 - 9).

10. מהאמור לעיל עולה כי חלה מניעות מהעמדתו של הנאשם לדין בגין עבירת הקנס מיום 28.06.2020, משלא נשלחה לו הזמנה לדין תוך שנה מיום שביקש להישפט ולמצער מיום שנעתר בית המשפט לבקשתו להארכת המועד להישפט. די בכך כדי להביא לקבלת הבקשה.

11. אשר על כן אני מורה על ביטול כתב האישום וסגירת התיק.

12. נוכח התוצאה אליה הגעתי, תשיב המאשימה עד יום 27.04.2023 לבקשת הנאשם לחיובה בהוצאות ההליך.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ו' ניסן תשפ"ג, 28 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.